

66 Поради това мнозина от учениците Му отстъпиха и не ходеха вече с Него.

67 Тогава Исус каза на дванадесетте: Да не искате и вие да си отидете?

68 Симон Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот

69 и ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог, Святият Божий.

Тема: *При кого да отидем?*

Въведение

Скъпи братя и сестри,

За мен е голяма привилегия да стоя на амвона тази сутрин. Това, за което искам да говоря са едни стихове, върху които наскоро размишлявах. Вярвам, че те са едно добро напомняне за реалността, в която живеем като християни.

Четох наскоро едно интервю с едно мароканско момиче, което повярвало в Исус и споделила това със своето семейство. Това, което се случило впоследствие е, че тя била зверски пребита от своя баща. Много други наши братя и сестри по света са изправени пред тежки гонения. В Индия наскоро бе въведен много строг закон срещу обръщането на индийци към християнството и за пръв път Индия влезе в Топ 10 на най-враждебните страни срещу християнството.

Ако обаче обърнем поглед и към нашата страна, също ще видим опити от разни радикални формации да наложат закони, ограничаващи свободата ни да изповядваме вярата си. Ако оставим по-глобалния поглед и се обърнем да видим каква е ситуацията в нашата църква, ще видим колко много хора страдат и преминават тежки изпитания. Изпитанията винаги са били част от живота на християнина, но има моменти, когато те стават толкова силни, че започваш да си задаваш въпроси, които могат да разклатят вярата ти и да те тласнат към отчуждение от Бога.

Истината е, че ние сме в непрестанна духовна война, която често подценяваме и се отпускаме по течението. А когато го направим – идват неприятните изненади.

Основна част

1. Отстъплението от Исус

Днешният текст хвърля светлина върху един интересен период от служението на Исус. Веднага след големите знамения и чудеса, които би трябвало да доведат повече хора до разпознаването на Христос, се случва точно обратното – отстъпление от Него.

Нека накратко се спрем върху контекста на нашите стихове. Главата започва по следния начин:

„След това Исус отиде на отсрещната страна на Галилейското, т.е. Тивериадското езеро. И след Него вървеше едно голямо множество, защото гледаха знаменията, които вършеше с болните.“ (Йоан 6:1-2)

Следва чудото с нахранването на повече от 5 000 души, което предизвиква еуфория сред хората, и те казват:

„Тогава хората, като видяха знамението, което Той извърши, казаха: Наистина, Този е пророкът, Който трябва да дойде на света.“ (ст. 14)

Това подтиква Исус да се оттегли от тази земя и да прекоси Тивериадското езеро, но тълпата решително го преследва.

И в този момент, ако не познаваме продължението на тази история, бихме казали, че най-после служението на Исус е увенчано с успех. Спечелил е народа, има достатъчно ученици край Него, постигнал е това, което всеки водач мечтае – много на брой и фанатични последователи.

Точно тогава, обаче, нашият Господ решава да конфронтира с учението си цялата тази фасада и поставя разделителна линия между своите истински ученици и тези, които го следват заради хляба и зрелището. Христос започва да говори за кръста и жертвата, която Той ще направи и че единствено чрез Него можем да имаме вечен живот.

„Исус им отговори: Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мене, никога няма да огладнее, и който вярва в Мене, никога няма да ожадне.“ (ст. 35)

Така Той пренасочва мислите от материалното към духовното, това обаче остава неразбрано от тълпата. Настроението на хората се обръща срещу Него и дори много от последователите Му Го изоставят.

„Тогава юдеите роптаеха против Него, защото каза: Аз съм хлябът, който е слязъл от небето. И попитаха: Не е ли този Исус, Йосифовият син, Чиито баща и майка ние познаваме? Как казва Той сега: Аз съм слязъл от небето?“ (ст. 41-42)

„Но Исус, като знаеше в Себе Си, че учениците Му негодуват за това, ги попита: Това ли ви съблазнява? Тогава какво ще кажете, ако видите Човешкия Син да отива там, където е бил преди?“ (ст. 60-61)

В процеса на развитие на събитията от тази глава се вижда колко бързо се променят нагласите спрямо Исус и как много от тези, които започват като екзалтирани последователи на Христос, скоро след това ще викат „Разпни Го“.

Няма да се спирам подробно на учението, което Исус развива в тази глава. Позволете ми обаче да отбележа, че днес също можем да наблюдаваме сходни тенденции сред хората, на които свидетелстваме. Лесно е да привлечем някой в църквата като му предложим хубаво зрелище, положителни емоции и обещания, че когато повярва в Исус, всичко в живота му ще се подреди. Когато обаче запознаем този човек с пълното библейско учение, той ще открие там неща, които няма толкова много да му харесат. Много хора дори ще се почувстват обидени на Бог заради Библията. Спомям си един студент, който след като му бяхме свидетелствали и той бе направил изповед, малко след това, като започнахме да навлизаме с него в учението на Библията, той се отказа да продължи с Бога. Един ден като го видях го попитах защо се е отказал да следва Бога. Той каза, че не иска да бъде ограничван от Библията как да живее живота си. Така и в днешния пасаж виждаме как фарисеите харесват учението за Месия, но не харесват този Месия да бъде Исус. Тълпата харесва хляба, който Исус им дари, но не хареса хляба за вечен живот, който Той им предложи. Учениците, които отстъпиха от Него, харесаха донякъде Неговото учение, но не харесаха, че това учение достига до непознати за тях дълбочини. Не е ли същото и днес?

2. Тестът на учениците

Обаче нека сега се обърнем към истинските ученици на Христос.

„Тогава Исус каза на дванадесетте: Да не искате и вие да си отидете?“ (ст. 67)

Когато четох тези стихове насаме вкъщи си зададох въпроса, как ли нашият Господ е произнесал този въпрос към дванадесетте. И защо изобщо ги пита, след като знае отговора на този въпрос. Да не искате и вие да си отидете? – това е един много тежък въпрос. И също толкова тежко е да отговориш на този въпрос, ако пред очите ти хиляди хора изоставят твоя учител и самият ти не си сигурен в това, което разбираш от неговото учение. Не бих могъл да отговоря нито на единия, нито на втория

въпрос, но си мисля, че този въпрос бе един тест за дванадесетте. Господ искаше да ги изпита и да затвърди изпитния резултат за самите тях.

Истината е, че често Бог ни прекарва през изпити. Нормално е за всеки ученик да бъде изпитан. Тук тестът беше само от един въпрос: Да не искате и вие да си отидете?

Скъпи братя и сестри, ако ние сме Христови ученици, бъдете сигурни, че ще бъдем подложени на изпити. И тези изпити, независимо от това как са формулирани, в своята същност ще съдържат този въпрос: Дали ще останем верни на Бог. Дори когато всички около нас Го хулят, дори когато сме смазвани под обстоятелства, които не разбираме и на въпроса „Защо?“ отговорът е мълчание.

Апостол Петър пише:

„Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но се радвайте, че с това вие имате общение в страданията на Христос, за да се зарадвате много и когато се яви Неговата слава.“ (1 Пет. 4:12-13)

Знам, че много от нас в момента преминават трудни и тежки моменти. Много от нас може би са изкушавани от врага на душите ни да отговорят положително на въпроса, който Исус задава на дванадесетте: Да не искате и вие да си отидете? Врагът на душите ни иска да се провалим на този тест. Но нека видим какъв е правилният отговор на истинския Христов ученик.

3. Изповедта на Петър

„Симон Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот и ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог, Святият Божий.“ (ст. 68-69)

Ето отговорът, заради който аз лично се радвам, че Господ Исус зададе своя въпрос към дванадесетте. Когато мислех за изпитанията, прези които хора от нашата църква преминават, и изкушението да обърнем гръб на Исус заради трудностите, именно този отговор на апостол Петър изникна в ума ми – „При кого да отидем“.

Скъпи братко и сестро, попадал ли си в състояние, в което се чувстваш толкова разочарован от събитията в живота си, че да се изкушаваш да обърнеш гръб на Бога? Обръщал ли си гръб на Бога? Познавате ли хора, които са обърнали гръб на Бога, след като тяхната вяра е била подложена на изпит? Къде са отишли тези хора? Къде би отишъл ти, ако обърнеш гръб на Бога? Дали ще ти е по-хубаво далеч от Него и проблемите ти ще се разрешат. Апостол Петър с този отговор уцели десетката. Да, ще тръгнеш, ама къде ще отидеш? В случая тези, които обърнаха гръб на Исус, къде отидоха? Обратно при своите традиции, които ги караха да се чувстват

още по-обременени? Обратно при техните лицемерни книжници, които им говореха едно, а вършеха друго? Къде бихме отишли ти и аз, ако обърнем гръб на Бога? Отговорът, който апостол Петър даде, си струва да се разгледа по-внимателно. След като задава въпроса: „Господи, при кого да отидем?“, той дава отговор с няколко много разумни аргумента.

На първо място, той признава, че само Исус има думи на вечен живот. Няма друго учение, което да ти дари вечен живот, освен учението на Господ Исус. Учението на тогавашните, а и сегашните философи не могат да ти дарят вечен живот. Те са просто красиви думи, изпразнени от съдържание. Но хората предпочитат опаковката, пред съдържанието. Благовестието на Исус Христос, обаче има сила да променя и то в дълбочина.

„А ти постоянявай в това, което си научил и за което си бил убеден, като знаеш от кого си се научил и че от детинство знаеш свещените Писания, които могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христос Исус. Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело.” (2 Тим. 3:14-17)

Много от отстъпилите от Христос се завърнаха към Мойсеевия Закон, но така и не разбраха, че Мойсей насочваше към Христос и Неговото славно идване.

Второто нещо, което откриваме в изповедта на апостол Петър, е, че Господ Исус е Този, Когото хиляди години са чакали да дойде – Месията.

„и ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог, Святият Божий.” (ст. 69)

Тук, в тази втора част от изповедта на апостол Петър, се съдържа една много силна месианска изповед. Христос е дългоочакваният Месия и той не иска да остави Този, Който толкова дълго са чакали. Петър също е имал своите въпроси, може би и съмнения, той също се е борил с разочарования и неприятни изненади, като например да види Този, на Когото се покоряват стихии да виси изоставен на Голготския кръст. Това, което можем да научим от него обаче е, че той бе склонен да се довери на Христос, дори и когато не Го разбира. За разлика от хората, които изоставиха Исус, Петър бе привлечен не от Неговите велики чудеса, а от Него Самия – Този, Който единствен има думи на вечен живот, и Този, Който бе слязъл от небесната Си слава, за да умре на кръста за нашите грехове. Кръстната смърт на Началника на живота не е ли по-голяма мистерия от изпитите, които преминаваме? Но именно чрез тази смърт, ние получихме вечен живот. Как може нещо разрушително като смъртта да доведе до живот, при това вечен? Но това бе Божият тайнствен замисъл за падналото човечество. Можем ли тогава да допуснем, че

разрушителните изпитания в живота ни, могат да доведат до нещо неочаквано добро? Да, ако не обръщаме гръб на Този, Който владее небето и земята.

„Обаче аз винаги съм с Тебе, Ти ме хвана за дясната ми ръка. Чрез съвета Си ще ме водиш и след това ще ме приемеш в слава. Кого имам на небето освен Теб? И на земята не желая друг освен Тебе. Чезне плътта ми и сърцето ми; но Бог е сила на сърцето ми и вечният ми дял. Защото, ето, тези, които се отдалечават от Тебе, ще погинат; Ти изтребваш всички, които като блудници Те изоставят. Но за мен е добре да се приближа към Бога; Теб, Господи Йехова, направих прибежището си, за да възгласявам всички Твои дела.”
(Пс. 73:23-28)

Заклучение

Нека накрая отново се върна към въпроса, който апостол Петър зададе: **„Господи, къде да отидем?“**

През 1866 г. уелският мисионер Робърт Томас е на път за Корея с Библии на китайски, които той се надява да занесе и да открие корейци, които знаят китайски, за да им благовества. По това време Корея е много затворена за чужденци страна и корабът, с който Томас се надява да стигне до там, е възприет за вражески от местната власт. Когато този кораб засяда в плитчините, той е нападат и екипажът избит. На пръв поглед мисията е провалена и животът на Робърт Томас е безсмислено пропилян. Няколко години по-късно обаче е открита евангелска общност в Пхенян, където са се развили събитията. Историята разказва, че един от нападателите взел една от Библиите, които Томас носел, и със страниците ѝ декорирал стената си. Много хора идвали на гости при него, само защото били привлечени от странното послание на тази книга. Част от тези хора били привлечени от Бога и предали живота си на Исус, като по-късно основали църква. От тази църква започнало масовото разпространение на Благовестието из Корея.

Може ли Бог от развалините да издигне нещо добро? Аз вярвам, че може, ако решим да останем при Него, независимо от всичко.

Нека Бог ни благославя! Амин!

Георги Боев